

Arta de a purta ruj pe câmpul de luptă (Sau de ce drumurile strâmbe sunt mai interesante)

Uneori, viața pare o poveste cu numele tău pe copertă, dar cu paginile scrise de alții. Creștem înconjurați de oameni bine intenționați care ne fac patul, viitorul și deciziile, strigându-ne din toate direcțiile: „*Stai dreaptă!*”. Însă dacă linia orizontului este curbă, de ce ar trebui ca traiectoria noastră să fie perfect aliniată? Unii oameni merg atât de drept prin viață, încât nu apucă să vadă nimic în stânga sau în dreapta. Mersul drept devine repede rigid și lipsit de imaginație.

Adevărata libertate începe acolo unde inventezi ocolul. O găsești atunci când înțelegi că normalitatea este foarte bine organizată, dar pur și simplu nu te include. Când pantoful lumii te strânge, singurul gest de demnitate este să-i pui aripi. Nu ca să zbori, ci ca să poți călca strâmb fără rușine, să râzi când nu trebuie și să poți bate câmpii în voie – singurul loc unde nu este aglomerație.

Am crescut într-o curte vagon din București, pe strada Țepeș Vodă 97A, o insulă de periferie sălbatică unde viața se trăia la vedere, pe apucate și cu pumnii strânși. Era o lume paradoxală, o „instituție” de nebuni frumoși și agresivi. La ora 5 fix, ne strângeam în cercul sacru ca să bem cafea proaspăt rășnită și să mâncăm șerbet roz – un moment de „înaltă societate” de curte care dura exact până la prima înghițitură, când se dezlănțuia iadul și ne încăieram din orice motiv absurd.

În acel haos boem, mama mea, Bob – o forță a naturii și un uragan de toane – picta pisica Motocica cu ruj pe buze. Iar Motocica, o veterană a funinginii veșnic neagră de cenușă, devenea un clown cu buze roșii care băga ghearele direct în apa clocotită a supei ca să fure carnea de pe aragaz. Aceea era imaginea noastră fidelă: o familie care purta sclipici la ora 5, în timp ce, cu ghearele scoase, încerca să smulgă o bucată de viață din oala clocotită a sortii.

Când lumea din jur devenea prea zgomotoasă sau când eram încuiată în cameră ca pedeapsă, evadam sub o plapumă de lână atât de grea, încât dacă adormei sub ea, te trezeai direct adult. Acolo am învățat prima lecție de magie: când realitatea e prea strâmtă, pui cuvintele cap la cap și îți construiești propria ieșire.

Așa s-a născut „Port pantofi cu aripi — ca să calc strâmb cu stil”. Nu este o carte de self-help și nu vine cu o șurubelniță motivațională care să te repare. Este o carte-obiect autobiografică despre revoltă, familie, pierdere, umor absurd și dreptul de a nu deveni proiectul altora. O confesiune pentru toți cei care au obosit să își ceară scuze pentru că nu se potrivesc în puzzle-ul lumii.

Dacă vrei să fii oaia neagră a familiei, măcar asigură-te că porți o lână de calitate și că sari gardul cu stil.